

Vlastní koupelna je nutnost

Monika White poznala Asii jako diplomatka, dnes s ní jako majitelka Le Patio Lifestyle obchoduje. Orientální nábytek má i doma a skvěle ladí s klasickým designem, který preferuje její muž.

text Alena Němečková foto Petra Pikkellová

Před třemi lety se Monika White v Praze potkala s novozélandským architektem Michaellem a zamilovala se. „Manželova pražská mise tehdy končila a on plánoval, že se přesune do Londýna. Tomu odpovídalo i vybavení jeho bytu v Pařížské – skoro nic v něm nebylo. Dva měsíce po našem seznámení jsem se k němu nastěhovala a k jeho překvapení jsem se stala jedinou ženou v jeho životě, která si s sebou přivezla i nábytek. Dokonce sám trval na tom, ať sem přestěhuji i svou velkou knihovnu, kterou jsem kdysi nechala vyrobit ve Vietnamu na míru do mého starého vnohradského bytu.“

Byt si postupně společnými silami zařídili. „Drželi jsme se kombinace klasického moderního designu se starožitnými kusy nábytku. Naštěstí máme podobný vkus, i když jeho vzdělání architekta vede spíše k jednoduchosti a já jsem přece jen baroknější. V barevnosti a celkové náladě bytu jsme ve shodě, což dokazuje to, že jsme se ani jednou kvůli zařizení nepohádali.“

Vybrat nábytek je pro Moniku White snazší než pro řadu jiných lidí, neboť se jeho prodejem živí. „Pořád se ale ne-

můžu zbavit pocitu, že něco z toho, co mám doma, by se ještě mohlo prodat - tedy pokud by o to měl někdo zájem. Na některých kouscích mám proto pořád kód, což trochu děsí mého muže.“

Něco pořídili do svého bytu zcela nové, některé kusy nábytku ale mají v jejich životě dlouhou historii. Z dob, kdy žil manžel Moniky White v New Yorku, je například Corbusierova pohovka, která stojí v obývací. „Je neznámá, tedy alespoň její kostra, kožený potah jsme před nedávnem vyměnili za příjemné šedé látkové čalounění. I židle od Ludwiga Mies van der Rohe, které navrhoval pro vilu Tugendhat, se s Michaellem stěhovaly po celém světě. V Pařížské je máme u jídelního stolu. I mě moje oblíbené kusy nábytku provázejí už řadu let, hlavně bílá klacisistní pohovka ze začátku 19. století a stolek z padesátých let, který našla kamarádka ve sklepě.“

TEMATICKÉ VÝSTAVY

Jednou z nejhezčích místností v bytě je obývací pokoj, a to i díky krásnému výhledu na protější dům a Vysokou synagogu. Proto Whiteovi postavili pohovku proti oknu, →

DOTAZNÍK

MOJE NEJVÍC NENÁVIDĚNÁ DOMÁCÍ PRÁCE

Moc ráda vařím a strašně nerada žehlím. Asi nejsem sama.

CO SE MI NAPOSLEDY DOMA Povedlo Mramorový stůl v kuchyni. Umožnil nám pořádát daleko zajímavější večere a party.

KDY JSEM SI PŘIPADALA JAKO PAT A MAT Kdykoliv dělám cokoliv manuálního, jsem jako Pat a Mat. Rukama bych se živit nemohla.

KDE ODPOČÍVÁM V létě na balkoně a v zimě v pokoji na gauči.

DŮRAZ NA DETAIL Stolek z 50. let, socha z Orientu a zrcadlo ve zvláštním rámu k sobě překvapivě dokonale ladí.

MONIKA WHITE

43 let

majitelka Le Patio Lifestyle

manžel Michael White

KNIHOVNU NA MÍRU z Vietnamu objednávala původně do jiného bytu, do toho současného ale pasuje mnohem lépe.

KOMORNÍ JÍDELNA I v jídelně se snoubí koloniální nábytek s moderním designem. Živé květiny na stole tu nikdy nechybí.

→ jež cloní jen večer jednoduché bílé závěsy. Do velkého pokoje se vešla nejen knihovna a velký gauč, ale našlo se tu místo i na velký pracovní stůl, který si Monika White přivezla z Indie – je nový, vyrobený ve stylu koloniálního nábytku. „Ke stolu jsem postavila starou školní židli ze 30. let. Kolega, který mě stěhoval z Vinohrad, ji chtěl cestou vyhodit, přitom jsem v expozici ve Veletržním paláci viděla úplně stejnou.“

Obývací pokoj však nemá ani po třech letech definitivní podobu. „Pořád nám tu chybí světlo na čtení. Potřebovali bychom ještě jednu lampu, která by nepřekážela, ladila ke zbytku zařízení a zároveň dobře osvětlovala. Taková se hledá těžko. Na druhou stranu jiné věci přibývají v takřka neudržitelném tempu. Knihy už se pomalu nevejdou do knihovny a chybí nám místo na zdech na obrazy. Brzy budeme muset dělat jen tematické výstavy, kdy vyndáme část sbírky. Pro nás by byl naprosto nevhodný byt v půdních prostorách, potřebujeme rovné zdi. Půda je pro minimalisty,“ říká s úsměvem Monika White.

JÍDELNA V ČERNÉM

Jako většina bytů v této části Prahy je i tenhle poměrně rozlehlý, má 130 metrů² – je v něm ložnice, kuchyně, obývací a hostinský pokoj, spíš bych napsala – pokoj dcer manžela, které

‘CESTOVNÍ SOFA’ je jedním z nejmilejších kusů nábytku Moniky White. V obývacíku má své čestné místo.

žije s matkou v Německu, ale v Praze pravidelně pobývají. Malbu v pokojích, podlahy a část interiéru (kuchyně nebo vestavěné skříně) Whitovi ovlivnit nemohli, vlastní kuchyňskou linku by si určitě zařídili jinou, a tak alespoň nedávno zvelebili ostrůvek podle svého vkusu – sektorovou skříňku s imitací mramoru zakryli pod skutečnou kamennou deskou a vznikl tak praktický odkládací prostor. „Pult se nám velmi osvědčil. Od té doby pořádáme večere ve stylu bufé. Každý se obsluhuje sám a já, kde se mu chce, u stolu nebo na balkoně.“

Na rozdíl od kuchyňské linky je samotná jídelna zařízená zcela podle vkusu Moniky a Michaela. Zajímavě působí stěna patinovaná černošedou barvou, na které visí velké zrcadlo, a pozornost budí i jednoduchý regál se sbírkou vietnamské keramiky a českého porcelánu. A ani tady nechybí obrazy.

Kombinace světlých a tmavých barev se dřevem se promítla i do podoby ložnice. Chytrým využitím nábytkové skříně tu vznikl oddělený prostor se šatnou. „Obyčejnou skříň z IKEA jsme obednili dřevem, které stejně jako zeď v jídelně opatinovala výtvarnice Klára Jirsáková. Rám sice nakonec stál víc než ony skříně, ale výsledek stojí za to.“ A jako ve správné šatně ani tady nechybí velké zrcadlo, které je však netypicky postavené, a nikoliv pověšené.

Zvláštností bytu je pak druhá koupelna, která navazuje na ložnici. Ve starých pražských bytech se něco podobného moc často nevidí. „Dvě koupelny jsem v žádném svém bytě nikdy neměla, ale dneska můžu říct, že bych bez vlastní koupelny už nemohla být. Intimita společné ložnice je samozřejmá, ale společnou koupelnu – to už ne!“

BUDÍČEK SBÍJEČKOU

I když je byt jen kousek od Staroměstského náměstí, na hluk si Monika White nestěžuje. „Je tu klid – tedy pokud je řeč o ruchu z ulice. Velmi rušivé jsou naopak neustálé opravy bytů v okolí. Není nic divného, když vás v šest hodin vzbudí sbíječky.“

Bydlení v centru ale má i své stinné stránky. „Je to zvláštní Praha, naprosto nereálný mikrosvět, kde jsou takřka jen obchody luxusních značek jako Prada, Louis Vuitton nebo Balenciaga. Vidíte tady lidi a auta, které jinde nepotkáte. S reálným světem České republiky to nemá nic společného, ale přesto je tu krásné. Taková večerní procházka má neopakovatelnou atmosféru. Proto tu také podle mě bydlí tolik cizinců. Jen v naší ulici víme o třech dalších Novozélandcích – na to, že má země mého muže asi čtyři miliony obyvatel, je jejich koncentrace v Pařížské opravdu vysoká.“ ●

alena.nemeckova@mfdnes.cz

SBÍRKA NÁDOBÍ z Vietnamu a od českého designéra Ivana Jelínka našla své místo v jednoduchém regálu v kuchyni.

MODRÝ KŮŇ Z cest už si bývalá diplomatka suvenýry nevozí, občas ale přesto podlehne. Jako v případě modrého koníka ze starého kolotoče.